

ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΜΕ 12 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΒΑΛΕΡΙΟ ΜΑΣΙΜΟ

ΜΑΝΦΡΕΝΤΙ

Η ΜΑΧΗ

ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ
ΣΤΟΝ ΤΕΥΤΟΒΟΥΡΓΙΟ ΔΡΥΜΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TEUTOBURGO
Από τις Εκδόσεις Mondadori, Μιλάνο 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η μάχη των γιγάντων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Valerio Massimo Manfredi

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άμπυ Ραϊίκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Valerio Massimo Manfredi 2016

This edition published in arrangement with Grandi & Associati.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Diana Manfredi

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2174-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2175-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΒΑΛΕΡΙΟ ΜΑΣΙΜΟ
ΜΑΝΦΡΕΝΤΙ

Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ
ΣΤΟΝ ΤΕΥΤΟΒΟΥΡΓΙΟ ΔΡΥΜΟ

Μετάφραση:
Άμπν Ραΐκου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΒΑΛΕΡΙΟ ΜΑΣΙΜΟ ΜΑΝΦΡΕΝΤΙ

Οι Έλληνες της Δύσης, Λιβάνης, 1997
Μέγας Αλέξανδρος, Ο γιος του ονείρου, Λιβάνης, 1999
Μέγας Αλέξανδρος, Η άμμος του Άμμωνα, Λιβάνης, 1999
Μέγας Αλέξανδρος, Τα πέρατα του κόσμου, Λιβάνης, 2000
Ακρόπολη, Λιβάνης, 2000
Η επιστροφή από την Τροία, Λιβάνης, 2001
Η ασπίδα της Σπάρτης, Λιβάνης, 2002
Η τελευταία λεγεώνα, Λιβάνης, 2002
Παλλάδιο, Λιβάνης, 2002

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ:

Ο Πύργος της Μοναξιάς, 1998, μτφρ. Λένα Ταχμαζίδου
Ο Φαραώ της άμμων, 2000, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Χίμαιρα, 2002, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ο τύραννος των Συρακουσών, 2004, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Η Αυτοκρατορία των Δράκων, 2005, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ο Χρησμός, 2004, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Οι εκατό ιππότες, 2006, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ζευς, 2007, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ο Χαμένος Στρατός, 2008, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Οι τελευταίες ημέρες του Καίσαρα, 2009, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Μέγας Αλέξανδρος – Το μυστικό του τάφου του, 2010,
μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Η αρένα των αιώνων, 2011, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Ξενοδοχείο Μπρούνι, 2012, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Το όνομά μου είναι Κανένας – Ο όρκος (Βιβλίο 1), 2013,
μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Το όνομά μου είναι Κανένας – Ο γυρισμός (Βιβλίο 2), 2014,
μτφρ. Άμπυ Ραΐκου
Τα θαύματα του αρχαίου κόσμου, 2016, μτφρ. Άμπυ Ραΐκου

*Για τον Αλέξανδρο,
που κλείνει τον πρώτο χρόνο της ζωής του*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

I

 ΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΕΤΡΕΧΑΝ στο δάσος.

Τα μαλλιά τους άστραφταν στο φως κάθε φορά που περνούσαν από τη σκιά στον ήλιο. Πετούσαν ανάλαφρα, σαν τον άνεμο που κουνούσε τα κλαδιά των δέντρων και σαν το άρωμα του ρετσινιού που διαπερνούσε την ατμόσφαιρα ανάμεσα στα πελώρια δέντρα. Δε δίσταζαν στιγμή, δεν έκοβαν ταχύτητα μπροστά στα εμπόδια, ούτε όταν εμφανίζονταν ξαφνικά μπροστά τους τα τεράστια πλάσματα του δάσους. Κάθε τους κίνηση ήταν η ίδια η χαρά της ζωής.

Τα ονόματά τους ήταν Βουλφ και Άρμιν, από ευγενική γενιά.

Έφτασαν στην κορυφή του λόφου την ίδια στιγμή που ο ήλιος άρχιζε να φωτίζει το μεγάλο ξέφωτο.

Ο Άρμιν σταμάτησε απότομα: «Άκου!»

Σταμάτησε κι ο Βουλφ. «Τι;»

«Το σφυρί, το σφυρί του Θορ!»

Ο Βουλφ τέντωσε τ' αυτιά του. Ήταν ένας βαθύς βρόντος, όμοιος με κεραυνό, και κάθε χτύπημα συνοδευόταν από τον κελαρυστό ήχο του νερού και τον ατέλειωτο αντίλαλό του.

«Θέλεις να με τρομάξεις;»

«Όχι, όχι ακόμη.»

«Από πού έρχεται;»

«Από τα δεξιά, κάτω απ' το δάσος με τις βελανιδιές.»

«Πάμε;»

«Πάμε, προσεκτικά όμως. Δεν είναι το σφυρί του Θορ.»

«Τι είναι τότε;»

«Σου είχα πει ότι θα σου έδειχνα τον δρόμο που δε σταματάει ποτέ».

Έκανε νόημα στον αδελφό του να τον ακολουθήσει και ξεκίνησε πρώτος, προχωρώντας προσεκτικά ανάμεσα στις νεαρές βελανιδιές και στους φράξους. Ήταν εύκολο να τον ακολουθήσεις: τα ρούχα του από κόκκινο μαλλί κι ασήμι διακρίνονταν από μακριά, όπως εξάλλου και οι χαλκόχρωμες αντανakλάσεις των μαλλιών του.

Κάποια στιγμή ο Άρμιν επιτέλους σταμάτησε. Ήταν πιο ψηλός από οποιοδήποτε αγόρι της ηλικίας του. Ο Βουλφ τον πλησίασε κι αυτό που αντίκρισε τον άφησε με ανοιχτό το στόμα. Μπροστά τους ανοιγόταν ένας δρόμος στρωμένος με λειασμένες πλάκες, φαρδύς τουλάχιστον τριάντα πόδια, τέλειος στην παραμικρή του λεπτομέρεια, στεγνός κι ευθύς, σταθερός στις διαστάσεις και άψογος στην κατασκευή του. Τα δυο παιδιά τον ακολουθήσαν με το βλέμμα και το μυαλό, βήμα βήμα, μέχρι που τον είδαν να χάνεται πίσω από το δάσος με τις βελανιδιές.

«Είπες ότι είναι “ο δρόμος που δε σταματάει ποτέ”».

«Έτσι είπα. Ακολούθησέ με».

Κατηφόρισαν την πλαγιά του λόφου και ξαναβρήκαν μπροστά τους τον δρόμο, ολόισιο και τέλειο.

«Τον βλέπεις;» είπε ο Άρμιν.

Ο δρόμος έφτανε στην άκρη του Μεγάλου Βάλτου, που αντανakλούσε σαν καθρέφτης τον δίσκο του ήλιου, όμως δε σταματούσε μπροστά στην πελώρια υγρή έκταση: προχωρούσε πάνω στο νερό, χαϊδεύοντας την υγρή και ακίνητη επιφάνεια, φτάνοντας σε μιαν απόσταση περίπου τριών μιλίων από την όχθη, στη μέση του βάλτου.

«Πώς είναι δυνατόν;» μουρμούρισε ο Βουλφ.

«Κοίτα εκεί κάτω, κοντά σ' εκείνο το νησάκι», απάντησε ο Άρμιν. «Βλέπεις εκείνους τους ξύλινους πύργους; Τον καθένα απ' αυτούς τον χειρίζονται από το εσωτερικό τουλάχιστον πενήντα άνδρες που θέτουν σε λειτουργία έναν μηχανισμό ικανό να

ανυψώσει σε ύψος τριάντα ποδιών μια βαριοπούλα που ζυγίζει διακόσιες λίβρες και στη συνέχεια να την κατεβάσει πάνω στον πάσσαλο που είναι στερεωμένος στον βυθό του βάλτου, βυθίζοντάς τον ακόμη περισσότερο. Αν κοιτάξεις καλά, μπορείς να δεις μια διπλή σειρά από τέτοιους πασσάλους να ξεπροβάλλουν κάθε τόσο από την επιφάνεια του νερού. Πάνω τους θα μπουνοδοκάρια, πάνω στα δοκάρια τάβλες από ξύλο βελανιδιάς, πάνω στις τάβλες θα στρωθεί άμμος και πλάκες. Κάθε κομμάτι ξύλο, οι πάσσαλοι, τα δοκάρια, οι τάβλες έχουν ψηθεί σ' ένα μείγμα από λάδι και πίσσα και μπορεί να ζήσει για αιώνες βυθισμένο στο νερό. Ένας δρόμος που δε σταματάει μπροστά σε κανένα εμπόδιο, που διασχίζει δάση, λίμνες και βάλτους, που διαπερνά τα βουνά. Ένας ρωμαϊκός δρόμος!»

«Κι εσύ πώς τα ξέρεις όλα ετούτα;»

«Τα ξέρω κι αυτό φτάνει», τον έκοψε ο Άρμιν. «Και τώρα ας γυρίσουμε σπίτι. Ο πατέρας θα μας γδάρει ζωντανούς που παρακούσαμε τις εντολές του».

«Δεν προλαβαίνουμε να είμαστε πίσω πριν από το σούρουπο», είπε ο Βουλφ.

«Μην το λες, είμαστε πολύ καλοί στο τρέξιμο κι έχουμε ιδιαίτερα σοβαρούς λόγους για να φτάσουμε στο σπίτι στην ώρα μας».

«Με πρώτο και καλύτερο να μη μας γδάρει ζωντανούς με το μαστίγιο ο πατέρας!»

«Πραγματικά. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν».

«Περίμενε», είπε ξαφνικά ο Βουλφ. «Ακούς αυτό τον θόρυβο;»

Ο Άρμιν τέντωσε τ' αυτιά και μισόκλεισε τα μάτια του. «Είνα μια ρωμαϊκή λεγεώνα, γρήγορα, πέσε κάτω!»

Ο Βουλφ έπεσε στο χώμα. «Μα τι δουλειά έχουν εδώ;»

«Σσστ!» έκανε ο Άρμιν. «Μη βγάλεις τσιμουδιά και κάνε ό,τι κάνω».

Ο Άρμιν σκεπάστηκε με φύλλα, μοιάζοντας τέλεια με θάμνο, το ίδιο έκανε κι ο Βουλφ. Ο ρυθμικός θόρυβος από υποδήματα με σιδερόπροκες όλο και πλησίαζε, μέχρι που έφτασε κοντά

εκεί όπου κρύβονταν τα δυο παιδιά. Κάτω από τα φύλλα, ο Άρμιν ένωσε το τρεμάμενο χέρι του Βουλφ και το έσφιξε δυνατά. Το τρέμουλο σταμάτησε και σιγά σιγά εξασθένησε κι ο θόρυβος, μέχρι που χάθηκε στο βάθος. Ο Άρμιν έκανε να σηκωθεί, όμως η θέα ενός ζευγαριού ρωμαϊκών υποδημάτων δυο βήματα από το κεφάλι του τον έκανε να παγώσει.

«Για δεξ τι βρήκα!» ακούστηκε μια φωνή βραχνή που μιλούσε λατινικά. Ένα ξύλινο ραβδί ανακάτεψε τα ξερά φύλλα. Ο Άρμιν πετάχτηκε όρθιος, φωνάζοντας στον αδελφό του: «Τρέξε! Τρέξε!» Τα δυο αγόρια ξεχύθηκαν σε έναν ξέφρενο αγώνα δρόμου, χωρίς καν να κοιτάζουν γύρω τους. Μόνο εκείνα ήξεραν το δάσος σπιθαμή προς σπιθαμή, κάθε φως και κάθε σκιά του. Σύντομα θα έβρισκαν καταφύγιο σε κάποια αόρατη κρυψώνα.

Ο εκατόνταρχος Μάρκος Καΐλιος Τάουρος δε νοιάστηκε καν να τα φωνάξει ή να βρίσει. Περιορίστηκε να κάνει ένα νεύμα με το χέρι κι αμέσως πέντε ιππείς, τρεις Ρωμαίοι και δυο Γερμανοί, όρμησαν με τ' άλογά τους, κλείνοντάς τους τον δρόμο και αποκλείοντας κάθε οδό διαφυγής, μετά πήδηξαν κάτω και τα περικύκλωσαν. Τα δυο παιδιά στάθηκαν πλάτη με πλάτη κι έσφιξαν στο στήθος τους, κρατώντας τα από τη λαβή, τα κοντά μαχαίρια που κουβαλούσαν στις ζώνες τους.

«Εκείνοι οι δύο», είπε ο Βουλφ δείχνοντας τους Γερμανούς στρατιώτες, «είναι δικοί μας. Γιατί θέλουν να μας συλλάβουν;»

Ο Άρμιν απάντησε, συνεχίζοντας να στριφογυρίζει για να αντιμετωπίσει την απειλή των στρατιωτών: «Αυτοί είναι οι χειρότεροι. Ξεπουλήθηκαν στους Ρωμαίους και πολεμάνε μαζί τους».

Η επίθεση ήρθε ταυτόχρονα απ' όλες τις μεριές, όμως τα δυο παιδιά αμύνθηκαν σαν θηρία, κραδαίνοντας τα μαχαίρια τους, με κλοτσιές, γροθιές και δαγκωματιές. Πέντε ρωμαλέοι άνδρες κατάφεραν με μεγάλο κόπο να νικήσουν δυο παιδιά που μόλις είχαν μπει στην εφηβεία. Στο τέλος τα συνέλαβαν, τους ακινητοποίησαν τα χέρια πίσω από την πλάτη και τα έσυραν με δυο σκοινιά δεμένα σε άλογα.

Ο επικεφαλής της περιπόλου πλησίασε τον εκατόνταρχο. «Αυτοί οι δυο είναι σκέτα θηρία, χρειάστηκαν πέντε άνδρες για να τα ακινητοποιήσουν».

«Ξέρεις ποιοι είναι;» ρώτησε ο εκατόνταρχος.

Ο Γερμανός στρατιώτης έγνεψε καταφατικά. «Είναι γιοι του Σίγκμερ, του αρχηγού των Χηρούσκων».

«Είσαι βέβαιος;»

«Όσο και για το ότι είμαι εδώ μπροστά σου».

«Άρα, η λεία σου είναι πολύτιμη και η ανταμοιβή σου θα είναι γενναία. Μην τους αφήσετε να το σκάσουν, τουλάχιστον μέχρι αύριο, διαφορετικά θα έχετε να κάνετε μαζί μου».

Έκλεισαν τον Άρμιν και τον Βουλφ σε μια σκηνή που τη φύλαγαν οπλισμένοι φρουροί. Τους έστρωσαν στο χώμα δυο στρώματα για να ξαπλώσουν. Ένας σκλάβος τους έφερε λίγο ψητό κρέας με ψωμί, μια κανάτα μπίρα και δυο ποτήρια. Μόλις σουρούπωσε, άναψε ένα λυχνάρι.

«Μας φέρονται καλά», είπε ο Βουλφ.

«Κακό σημάδι», απάντησε ο Άρμιν. «Σημαίνει ότι κατάλαβαν ποιοι είμαστε».

«Τι θέλεις να πεις;»

«Θέλω να πω ότι δε φέρονται σε όλους μ' αυτό τον τρόπο: αν είναι τόσο προσεκτικοί απέναντί μας, σημαίνει ότι θέλουν να πετύχουν κάτι από τον πατέρα μας».

«Δηλαδή;»

«Η Ρώμη ένα πράγμα θέλει μόνο: υποταγή. Την αποκαλούν συμμαχία, όμως στην πραγματικότητα πρόκειται για υποταγή, και καθώς οι σύμμαχοι δεν εμπιστεύονται ποτέ ο ένας τον άλλο, ο πιο ισχυρός, δηλαδή η Ρώμη, ζητάει πάντα εγγυήσεις».

«Τι εγγυήσεις;» ρώτησε ο Βουλφ.

«Στην προκειμένη περίπτωση εμάς... με άλλα λόγια, εσύ κι εγώ ως όμηροι».

«Το ίδιο κάνουν όμως και οι αρχηγοί των φυλών μας».

«Ναι, αλλά δεν είναι το ίδιο. Φυσικά, ούτε οι Ρωμαίοι μιλά-

νε για ομήρους. Λένε ότι πρόκειται για μόρφωση, για στρατιωτική εκπαίδευση, για μελέτη και εκμάθηση της λατινικής γλώσσας, ίσως ακόμη και των ελληνικών. Στην πραγματικότητα όμως είμαστε και ίσως παραμείνουμε όμηροι».

Ο Βουλφ έσκυψε το κεφάλι και για μια στιγμή, μες στη μικρή σκηνή, επικράτησε απόλυτη σιωπή. Απ' έξω, ο αέρας έφερε τις φωνές των σκοπών που άλλαζαν βάρδια.

«Παντοδύναμοι θεοί», μουρμούρισε.

Ο Σίγκμερ, ο μεγάλος αρχηγός των Χηρούσκων, είχε περάσει όλη τη νύχτα άγρυπνος. Μη βλέποντας να επιστρέφουν οι γιοι του, μόλις σουρούπωσε, έστειλε ομάδες από έφιππους ανιχνευτές, εφοδιασμένους με δάδες, να ψάξουν όλα τα μονοπάτια της πεδιάδας, του βουνού και του βάλτου, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Οι έρευνες κράτησαν όλη την επόμενη μέρα, με τις ομάδες να εναλλάσσονται με νέες, ξεκούραστες, που αντικαθιστούσαν τους εξαντλημένους ιππείς. Στο τέλος, ένας από τους ανιχνευτές έφτασε καλπάζοντας στην κατοικία του Σίγκμερ, αφίππευσε και ζήτησε να τον οδηγήσουν μπροστά του.

«Τους κρατούν οι Ρωμαίοι!» είπε χωρίς να πάρει ανάσα.

Ο Σίγκμερ δεν ξεστόμισε καμιά βρισιά. «Πώς το ξέρεις;» ρώτησε.

«Μου το είπε ένας από τους βοηθητικούς τους, συγχωριανός μου. Οι δυο πρίγκιπες είχαν φτάσει, από περιέργεια ίσως, μέχρι τον δρόμο που διασχίζει τον βάλτο και αιφνιδιάστηκαν από μια ρωμαϊκή περίπολο που φύλαγε τα γύρω μέρη και τους βοηθητικούς δρόμους για τη μεταφορά των υλικών στα εργοτάξια. Ο εκατόνταρχος Μάρκος Καίλιος Τάουρος, της Δέκατης Όγδοης αυτοκρατορικής λεγεώνας, μια γέριχη αλεπού, τους ανακάλυψε και τους κρατάει φυλακισμένους. Είμαι σίγουρος ότι θα τους φερθούν περίφημα, μα τους φυλάνε μέρα-νύχτα, αδύνατον να πλησιάσει κανείς. Και δε θα συνιστούσα μια αιφνιδιαστική επί-

θεση, μπορεί να είναι πολύ επικίνδυνο. Παρ' όλα αυτά, φαίνεται ότι ο εκατόνταρχος Τάουρος θα σου ζητήσει ακρόαση για να σου παραδώσει ένα μήνυμα από τον Τερέντιο Νίγρο, τον λεγάτο της λεγεώνας».

«Έχει καλώς», απάντησε ο Σίγκμερ. «Είμαι έτοιμος για όλα, θέλω όμως απόδειξη πως οι γιοι μου είναι ζωντανοί».

«Θα την έχεις», επιβεβαίωσε ο ανιχνευτής. «Το συντομότερο δυνατόν. Μα τώρα πρέπει να ξεκουραστείς λίγο».

Να ξεκουραστεί... Πώς ήταν δυνατόν; Οι γιοι του, το φως των ματιών του, βρίσκονταν στα χέρια των Ρωμαίων και κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει ποια θα ήταν η μοίρα τους. Θα τους έπαιρναν άραγε μακριά; Τον ένα μόνο; Και τους δύο; Θα δέχονταν λύτρα; Και τι θα μπορούσε να είναι; Κοπάδια; Άλογα; Ένωθε ανίσχυρος και συντετριμμένος. Οι Χηρούσκοι ήταν η πιο ισχυρή από τις γερμανικές φυλές, η πιο πολυάριθμη, δεν έπρεπε όμως να προκαλέσουν με τίποτα τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, που έλεγαν ότι εκτείνεται από τη μία άκρη του κόσμου μέχρι την άλλη και από τη νότια θάλασσα μέχρι τον Ωκεανό. Θυμόταν καλά πώς είχε προσπαθήσει να σκοτώσει τον στρατηγό Δρούσο, που σε ηλικία είκοσι τεσσάρων ετών διοικούσε έναν στόλο από εκατό πολεμικά πλοία στον Ρήνο, θυμόταν καλά το κανάλι που είχε βάλει να φτιάξουν, με πλάτος ογδόντα λεύγες, από τη στροφή του Ρήνου μέχρι τη βόρεια λίμνη. Δεν υπήρχε τίποτα που να μην μπορούν να κάνουν οι Ρωμαίοι: έφερναν γη εκεί όπου υπήρχε νερό και νερό εκεί όπου υπήρχε γη. Η Ρώμη ήταν η βασίλισσα εβδομήντα εκατομμυρίων ανθρώπων. Κι αυτό λεγόταν επίσης.

Ο εκατόνταρχος Τάουρος εμφανίστηκε ύστερα από δυο μέρες, συνοδευόμενος από μια μονάδα ιππέων, μαζί μ' έναν Γερμανό διερμηνέα, και ζήτησε να γίνει δεκτός από τον ηγεμόνα των Χηρούσκων. Ο Σίγκμερ τον δέχτηκε καθισμένος σε έναν ξύλινο θρόνο με χρυσή διακόσμηση, περιστοιχισμένος από τους πιο

εντυπωσιακούς πολεμιστές του με τις φανταχτερές πανοπλίες τους. Όλοι είχαν μαλλιά μακριά μέχρι τους ώμους, ξανθά σαν χρυσάφι. Ήταν παρών και ο Ίνγκμαρ, ο μικρότερος αδελφός του Σίγκμερ.

«Ποιος είναι ο λόγος της επίσκεψής σου;» ρώτησε ο ηγεμόνας.

«Θέλω να κλείσω μαζί σου μια συνάντηση με τον Τερέντιο Νίγρο, τον λεγάτο της λεγεώνας μας. Πρέπει να γίνει σε ουδέτερο έδαφος, στο ξέφωτο με τις τέσσερις βελανιδιές. Ο καθένας σας θα έχει μια συνοδεία από τριάντα άτομα το πολύ. Εσύ κι ο λεγάτος θα είστε άοπλοι».

«Οι γιοι μου θα είναι παρόντες;»

«Φυσικά. Θα μπορέσεις να διαπιστώσεις ότι τους φέρθηκαν με όλο τον σεβασμό που αρμόζει στη θέση τους. Τι να μεταφέρω στον λεγάτο;»

«Ότι δέχομαι», απάντησε ο Σίγκμερ με σβησμένη φωνή.

Ο Τάουρος ανέβηκε στο άλογό του κι απομακρύνθηκε μαζί με τη φρουρά του.

Ο Σίγκμερ έσκυψε το κεφάλι μ' έναν αναστεναγμό κι έμεινε για ώρα ακίνητος.

Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε όπως συμφωνήθηκε, ύστερα από δυο μέρες, λίγο πριν από το σούρουπο στο ξέφωτο με τις τέσσερις βελανιδιές, που είχε πάρει το όνομά του από τέσσερα γιγάντια δέντρα, πιθανότατα αιωνόβια. Ο Σίγκμερ ταραχτηκε βλέποντας τους γιους του με δεμένους τους καρπούς, για να μην επιχειρήσουν να το σκάσουν. Ο διερμηνέας ήταν ήδη στη θέση του, όρθιος.

«Έτσι λοιπόν φέρεστε στους γιους μου;» αναφώνησε ο Σίγκμερ. Ο Ίνγκμαρ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του αδελφού του, λες και ήθελε να τον συγκρατήσει για να μην προφέρει κάτι άτοπο.

Ο λεγάτος πλησίασε έφιππος στο κέντρο του ξέφωτου κι ο Σίγκμερ έκανε το ίδιο.

Ο λεγάτος απάντησε: «Ειλικρινά λυπάμαι, όμως στην προ-

κειμένη περίπτωση, οι πράξεις σου μας είναι υπερβολικά πολύτιμοι για να τους αφήσουμε ελεύθερους».

«Είμαι διατεθειμένος να πληρώσω οποιοδήποτε τίμημα για να τους πάρω πίσω», είπε ο Σίγκμερ. «Ότι έχω και δεν έχω».

«Σε καταλαβαίνω, άρχοντα Σίγκμερ, κι εγώ στη θέση σου το ίδιο θα έκανα, αλλά δεν έχω την εξουσία για να διαπραγματευτώ λύτρα. Ο Καίσαρας ενδιαφέρεται πολύ να γνωρίσει αυτά τ' αγόρια, θέλει να τα φέρει σε επαφή με τη Ρώμη, το μεγαλείο, τους νόμους και τις στρατιές της. Και θέλει ακόμη να τα συναντήσει προσωπικά. Η Ρώμη έχει ανάγκη από μια καινούργια γενιά στρατιωτών που θα μάθουν τα συστήματά μας και θα υπερασπίσουν τον κόσμο μας, έχει ανάγκη από μια νέα γενιά στρατηγών και δικαστών που θα κυβερνήσουν τη ρωμαϊκή Γερμανία όταν έρθει η ώρα.

»Σε λίγο καιρό θα πάρεις πίσω τους γιους σου και θα είσαι περήφανος γι' αυτούς. Θα διαπιστώσεις ότι ήταν προς όφελός σου ότι τήρησες τους όρους της συμμαχίας μας. Οι γιοι σου δε θα είναι όμηροι αλλά φιλοξενούμενοι. Πρέπει να με πιστέψεις, Σίγκμερ».

Δεν είχαν να πουν τίποτ' άλλο, κι εξάλλου ήταν προφανές πως μολοντί ο άνδρας που αποκαλούσαν Καίσαρα είχε τα σχέδιά του για τον Βουλφ και τον Άρμιν, τα παιδιά δεν έπαιναν να είναι όμηροι, κι αν ο πατέρας τους παραβίαζε με οποιονδήποτε τρόπο τη συμμαχία, το βάρος των συνεπειών θα έπεφτε πάνω τους. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, κι έτσι αναγκάστηκε να δεχτεί τους όρους των Ρωμαίων, ανανεώνοντας τις υποσχέσεις νομιμοφροσύνης.

Έρθε η στιγμή του αποχαιρετισμού.

«Μπορώ να τους χαιρετήσω;» ρώτησε ο Σίγκμερ τον λεγάτο της Δέκατης Όγδοης Λεγεώνας Αυγούστας.

«Φυσικά», αποκρίθηκε ο Τερέντιος Νίγρος.

Ο Σίγκμερ πλησίασε με αργό βήμα τους γιους του, που τον περίμεναν ακίνητοι, χωρίς να δείχνουν το παραμικρό συναίσθη-

μα. Ούτε το δικό του πρόσωπο φανέρωνε τίποτα, μόνο το γαλάζιο βλέμμα του είχε σκοτεινιάσει σαν τον ουρανό λίγο πριν από την καταιγίδα.

Φτάνοντας μπροστά στους γιους του, τόσο κοντά που θα μπορούσε να τους αγγίξει, για μια στιγμή φάνηκε συγκλονισμένος ως τα βάθη της ψυχής του. Κατόπιν, ξαφνικά, τους χαστούκισε δυνατά, τον ένα μετά τον άλλο. Ήταν σαν να χαστούκιζε δυο δέντρα. Κανένας από τους δύο δεν έκανε την παραμικρή κίνηση, ούτε άλλαξε έκφραση, ούτε αντέδρασε στο παραμικρό.

«Τώρα ξέρετε γιατί όταν σας δίνω μια διαταγή, πρέπει να την υπακούτε».

Τα δυο αγόρια χαμήλωσαν το βλέμμα. Ο Σίγκμερ άγγιξε το κεφάλι του Άρμιν και κατόπιν του Βουλφ. «Αντίο», είπε. «Μην ξεχάσετε ποτέ ποιοι είστε, ούτε ποιος είναι ο πατέρας σας».

Έμεινε ακίνητος να τους κοιτάζει μέχρι που χάθηκαν πέρα από τον λόφο.

Μόνο αργά τη νύχτα, μέσα στην πιο απόλυτη μοναξιά, έκλαψε.

Είναί μια ηλιόλουστη μέρα όταν ο Άρμιν φωνάζει τον αδελφό του τον Βουλφ για να του δείξει ένα θαύμα: την κατασκευή του «δρόμου που δε σταματάει ποτέ». Ένα έργο που τους αφήνει εκστατικούς, το τεχνικό θαύμα των Ρωμαίων εκθρών, ικανών να δημιουργήσουν από το τίποτα έναν δρόμο που διασχίζει δάση, ποτάμια, βάλτους και που δεν ξεφεύγει απ' την πορεία του ούτε καν μπροστά στα βουνά.

Εαφνικά, τα δυο αγόρια έρχονται αντιμέτωπα με μια ρωμαϊκή περίπολο. Οι στρατιώτες τούς συλλαμβάνουν, όμως η μοίρα τους δεν είναι ο θάνατος, ούτε η σκλαβιά. Γιατί οι δυο τους είναι γιοι βασιλιά. Ο Σίγκμερ, ο πατέρας τους, είναι ένας περήφανος και τρομερός πολεμιστής, ένας Γερμανός πρίγκιπας που η φυλή του τον σέβεται και τον αγαπάει. Η μόνη αδυναμία του ήταν η μυστική του φιλία με τον Δρούσο, τον μεγάλο εκθρό, τον Ρωμαίο στρατηγό που χάθηκε πρόωρα, και τον οποίο, κρυφά, ο Σίγκμερ είχε γνωρίσει και θαύμαζε.

Οι δυο νέοι οδηγούνται στη Ρώμη για να εκπαιδευτούν σύμφωνα με τα ήθη της Αυτοκρατορίας, μέχρι να γίνουν αξιωματικοί των Γερμανών βοηθητικών στις λεγεώνες του Αυγούστου. Κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του εκατόνταρχου Τάουρου θα μάθουν μια καινούργια γλώσσα και θα υιοθετήσουν καινούργιες συνήθειες.

Και πώς μπορούν ο Άρμιν και ο Βουλφ, μεγαλωμένοι μέσα στα δάση, να μη μαγευτούν από τα θαύματα της Ρώμης; Τα δυο αγόρια θα γίνουν ο Αρμίνιος και ο Φλάβιος, Ρωμαίοι πολίτες. Όμως η φωνή του αίματος έχει σιγήσει πράγματι μέσα τους; Η πίστη στους προγόνους μπορεί να τους οδηγήσει στην απόφαση να προδώσουν τον λαό που τους υιοθέτησε;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2174-2

9 786180 121742

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19389

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ